

płk doc. Dr TEOFIL KUCHARSKI



Narodowe Archiwum Cyfrowe, sygn. 1-W-252.

Imię ojca: Józef

Imię matki: Józefa

Nazwisko rodowe matki: Braun

Data urodzenia: 06 luty 1889

Miejsce urodzenia: w Jaszczowi /pow. Krosno/

Stan cywilny: żonaty

Małżonek: - od 1913 Bogusława Nowak

Dzieci: synowie: Witold /1915-1975/ i Jan /ur.1920/

Związek operacyjny: Armia Poznań

Przydział na 1 września 1939: Sztab Armii "Poznań" szef Służby Zdrowia Armii "Poznań"

Data śmierci: 08 czerwiec 1955

Miejsce śmierci: w Kiekrzu k/Poznań

Obecne miejsce spoczynku - pochowany na miejscowym cmentarzu w Kiekrzu.

Życiorys: Ur. 6 II 1889 w Jaszczowie, pow. Krosno, syn Józefa i Józefy z Braunów. Uczęszczał początkowo do szkoły ludowej w rodzinnej wsi, a potem do gimnazjum klasycznego w Jaśle, gdzie w 1907 uzyskał maturę. W latach 1907-1913 studiował na wydziale lekarskim UJ w Krakowie uzyskując tam 23 VII 1913 dyplom lekarski. Następnie pracuje w szpitalu powiatowym w Nowym Sączu. Od 1914 członek Związku Strzeleckiego. Od 16 VIII 1914 w Legionach Polskich. Pracuje jako lekarz w stacjach zbornych LP w Nowym Sączu i Jabłonkowie. Jednocześnie kieruje szpitalem dla legionistów w Szydłach. Z dniem 20 V 1915 przeniesiony do 4 pp LP, gdzie był lekarzem I baonu. 26 V 1915 mianowany ppor. lek. Uczestniczył w walkach na Lubelszczyźnie i Wołyniu. W IV 1916 zostaje ordynatorem oddziału szpitala legionowego w Nowym Sączu. 15 XII 1915 mianowany por. lek. Następnie od III do VIII 1917 pełnił kolejno funkcje lekarza 4 pp LP, lekarza kursu wyszkolenia w Zambrowie, potem lekarza 1 pp LP.

Po kryzysie przysięgowym w LP VII 1917 zostaje wcielony we IX 1917 do armii austriackiej. W stopniu wachmistrza służył w 1 Dywizji Honvedów w Siedmiogrodzie, potem do X 1918 był lekarzem w szpitalach wojskowych w Opawie, Krakowie i Wadowicach. Od XI 1918 służy w 4 pp Leg., gdzie jest naczelnym lekarzem pułku. 17 XI 1918 awansowany kpt. lek. Od 26 III 1919 k-dt szpitala wojskowego w Ciechanowie, potem od 26 IX 1920 w Jabłonce. Z dniem 1 IV 1920 awansował na stopień mjr lek.

Po zakończeniu wojny polsko-bolszewickiej od 1 V do 31 VII 1921 był naczelnym lekarzem 2 baonu aeronautycznego, potem naczelnym lekarzem 2 pułku wojsk kolejowych. Zweryfikowany przez MSWoj. w stopniu mjr lek. z starszeństwem od 1 VI 1919. Od 13 III do 14 V 1922 odbył przeszkolenie w szkole aplikacyjnej oficerów korpusu sanitarnego, po czym od 17 VIII 1924 do 31 X 1925 odbywał specjalizację w Wojskowym Instytucie Sanitarnym. Od 1 XI 1925 ordynator oddziału w Oficerskiej Szkole Sanitarnej w Warszawie. W 1926 objął funkcję naczelnego lekarza Obozu Szkoły Wojsk Łączności w Zegrzu, a następnie starszy ordynator oddziału wewnętrznego Szpitala okręgowego. 1 I 1927 awansowany na stopień ppłk lek. Od 8 IV 1929 do IX 1939 był k-dtem 7 szpitala Okręgowego w Poznaniu. Przejściowo od 28 III do 22 VII 1935 pełnił także funkcję szefa sanitarnego DOK VII. Awansowany do stopnia płk lek. 1 I 1933.

W 1929 habilitował się na UP w Poznaniu, otrzymując etat docenta chorób wewnętrznych na jego wydziale lekarskim. W latach 1930-1939 prowadził zajęcia dla studentów medycyny. Wiosną 1939 mianowany prof. tytularnym UP.

22 VIII 1939 objął funkcję szefa sanitarnego Armii „Poznań”. Po bitwie nad Bzurą przedostał się do Warszawy i wziął udział w jej obronie. Po kapitulacji Warszawy 28 IX 1939 został szefem Polskich Szpitali Wojskowych w Warszawie, jednocześnie do 31 III 1940 k-dt 1 Szpitala Okręgowego. Od 1 IV

1940 kierownik naukowy oddziałów wewnętrznych Szpitala Ujazdowskiego. Po wybuchu Powstania Warszawskiego objął kierownictwo szpitala. Brał udział w działaniach na Mokotowie. Od 15 IX 1944 do 27 IX 1944 szef sanitarny Obwodu V Mokotów AK. Następnie zbierał rannych i chorych na Mokotowie. Ewakuowany ze szpitalem do Milanówka, potem do Krakowa.

Po wyzwoleniu Krakowa od 27 III 1945 służy w LWP. Objął wówczas komendaturę Szpitala Okręgowego nr 5 w Poznaniu, którym kierował do XII 1945. Z dniem 15 VII 1946 został przeniesiony w stan spoczynku. W latach 1945-1946 był też kierownikiem kliniki diagnostycznej chorób wewnętrznych UP w Poznaniu. Zajęcia dydaktyczne prowadził do 1948. Choroba utrudniała mu pracę zawodową. Przez kilka miesięcy pracował jako konsultant w sanatorium w Ciechocinku, a w 1954 był krótko dyrektorem sanatorium reumatologicznego w Cieplicach Śląskich. Był też członkiem Jacht Klubu Wielkopolski, a od XII 1948 honorowym komandorem.

Zmarł w Kiekrzu k./Poznania 8 VI 1955. Pochowany na miejscowym cmentarzu.

Odnaczony: VM kl. 5, KN, Polonia Restituta kl. 4, KW2x, ZKZ, Krzyżem Grunwaldu III kl.

Żonaty od 1913 z Bogusławą Nowak, miał z nią synów Witolda /1915-1975/ i Jana /ur.1920/.

Źródła: Bauer P., Polak B., Armia Poznań w wojnie obronnej 1939, Poznań 1982, s. 463.